

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 36 (1999)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 36 (1999)

Δέηση; Τα πλοία; Ελπίδα;

Νίκος Θαλασσοπούλης

doi: [10.12681/prch.29228](https://doi.org/10.12681/prch.29228)

Copyright © 2022, Νίκος Θαλασσοπούλης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Θαλασσοπούλης Ν. (1999). Δέηση; Τα πλοία; Ελπίδα;. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (36), 8–10.
<https://doi.org/10.12681/prch.29228>

ΝΙΚΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΗΣ

ΔΕΗΣΗ

Νύχτα βαθειά ασημέρωτη, πηχτή γεμάτη πάθος
 ανεμοζάλη, χαλασμός, παραδαρμός στην πλάση
 βροντές όπου τρομάζουνε στοιχειά βουβά στα βάθη
 ψυχές που ριάζονται, θαρρείς ο κόσμος θα χαλάσει.
 Σεισμός στα ουρανοθέμελα, οχλοβοή τ' ανθρώπου
 π' αγκομαχάει για ν' ανεβεί, να βρει την κατηφόρα
 ν' αφήσει μάνα αδύναμη, παιδάκι μοναχό του
 λουλούδια δίχως πέταλα, μικρό πουλί στη μπόρα.
 Κι εμείς κινάμε μοναχοί, καθένας μόνος πάει
 κάτι τον σπρώχνει κατά κει και κάτι τον τραβάει.
 Εμείς εξεκινήσαμε μ' ένα κερί στο χέρι
 κλείνοντας μέσ' στη χούφτα μας τ' αδύναμο το φως
 απ' την ελπίδα της ψυχής καθένας μας να φέρει
 ξέχωρ' αν είν' αδύνατος κι άσημος και φτωχός
 στην πρώτη τούτη ανηφοριά, στην κορυφή, στη ράχη
 μεσ' στο βουβό, θεόκλειστο, μονάχο ερημοκλήσι
 μπρος στη δική του Παναγιά καθένας ό,τι θάχει
 είτε το φώς με το κερί που δε θα τούχει σβήσει
 ή το κεράκι το σβηστό, σπασμένο απ' τον αγέρα
 ή και τα χέρια του αδειανά, σφιχτά κι απελπισμένα.
 Μεγαλομάτα, Εσύ θα ιδείς, μπορείς να ιδείς πιο πέρα
 βουβές ψυχές που ξεκινούν και Σε κυτούν θλιμμένα.

Κόρινθος 1978

ΝΙΚΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΗΣ**ΤΑ ΠΛΟΙΑ**

Σαν άσπροι γλάροι π' ακολουθούν σ' αλαργινό ταξίδι
το μαύρο ψυχοκάραβο, που κουβαλάει στον Άδη
εκατομμύρια διάφανες κι αμίλητες ψυχές,
φύγαν δυο πλοία σήμερα με πλήρη για τη Δύση
για τα νησιά τα γνώριμα, που ολόγκριζα βουνά
στέκουν εκεί και καρτερούν και κρύβουν τη χαρά τους
και καμαρώνουν πάχουνε στον κόρφο τους εσένα.

Δυο γλάροι μέσ' στο δειλινό πετούν για τα νησιά.
Καρτέρει, θα σου φέρουνε τις θύμισες της Πάτρας.
Θα χαιρετίσουν τα βουνά τα γκρίζα της Λευκάδας
και μian ευχή με στεναγμό θ' αφήσουν στο Λευκάτο.
νάρθει σ' εσέ, στο μνήμα σου, να κάτσει εκεί σιμά σου.

Αυτά τα έρμα τα βουνά που ξέμακρα τα νιώθω
παρηγοριά μου δίνουνε πως σ' έχουνε κοντά τους
και σε προσέχουν και θωρούν το ταπεινό σου μνήμα
και ρίχνουν πάχνη για να πιούν ο κρίνος κι η βιολέτα
που σούφερα και φύτεψα, λουλούδια που ζητούσες.
Λουλούδια που σου έφερα την Κυριακή του Πάσχα
θα μου θυμίζουν το σεισμό π' αυτό το ίδιο βράδυ
μούπες εσύ ευχαριστώ, γιατί με λίγο λάδι
άναψα το καντήλι σου με του Χριστού το φώς
παρμένο απ' της Ανάστασης τη ζωντανήν ελπίδα.

Πάτρα '71

ΝΙΚΟΣ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΗΣ

ΕΛΠΙΔΑ

Ήλιε, δεν ξέρω αν θα σταθείς στ' αλαργινό βουνό.
Μ' αν δε σταθείς και βιάζεσαι, στο διάβα σου να πεις
σ' εκείνη π' αναπαύεται στο μνήμα της στα πεύκα
πως θάρθεις πάλι το πρωί και το βασίλειμά σου
δεν είναι μαύρος θάνατος, όχι δεν είν' απώλεια
αλλά ζωής απαντοχή που ανατολή θα φέρει
πως είν' Ελπίδα Ανάστασης, που θάρθει το πρωί.

Πάτρα '71